

Ecouri din Vale

Publicația comunității catolice „Sf. Mihail” Valea Mare,
Ediție nouă Nr. 30, aprilie 2020

*În timpul pandemiei preoții
celebrează în biserică*

*Credincioșii participă la
Liturghii în casele lor*

Ecouri din Vale
Aprilie 2020

*Publicație trimestrială a
Parohiei Valea Mare*

Grup redacțional

Pr. Iosif Dămătăr
Pr. Anton Galațanu
Eliza Bărbuță
Ciceu Paul
Cochior Iulian

Fotografi:

Farțade Luiza
Doboș Ciprian

Tehnoredactare:

Pr. Anton Galațanu

Adresa Redacției:

Parohia Romano-Catolică,
Str. Principală nr. 954,
607170 Valea Mare,
Faraoani, jud. Bacău, tel.
0234254016

www.parohiavaleamare.ro

Facebook: Parohia Valea
Mare-Faraoani

Tipar: Bacprint, Bacău

Tel.: 0234-57.10.30.

Sumar

- Învierea Domnului trăită altfel, dar cu aceeași bucurie
- Scrisoare Pastorală de Paște
- Cristos e viu - poezie
- Meditația Papei Francisc în contextul pandemiei de coronavirus
- Episcop Ioan Duma - Episcopul cu crucea de plumb
- Cuvântul Vieții - aprilie
- Mari lucruri a făcut Domnul
- Sfatul medicului - Covid 19
- Mesaj Primăriei
- Recomandări Poliție
- Chemarea pământului
- Info diverse
- Program sărbători pascale
- Umor
- Rebus

**Învierea Domnului trăită
altfel, dar cu aceeași bucurie.
Isus este viu!**

Sărbătoarea Paștelui, din anul Domnului 2020 va rămâne în istoria omenirii ca o celebrare cu totul aparte. Cele patruzeci de zile pregătitoare au fost, vrând, nevrând o perioadă de carantină și izolare, care ne-a ajutat să ne interiorizăm și să dăm din nou întâietate lucrurilor care contează.

Lumea în care trăiam în ultimii ani, se îndepărtase de ceea ce conta cu adevărat. Mulți au lăsat pe Dumnezeu pe ultimul loc și unii oameni chiar se credeau zei.

Mulți au ajuns să neglijeze sufletul, familia și valorile morale, pentru a se realiza personal, călcând uneori peste alții, nerespectând omul. Pentru a înainta profesional, unii au acceptat compromisuri, ca și cum Dumnezeu nu ar exista.

Acest mic virus, "Covid 19" a bulversat întreaga omenire și ne-a provocat să ne trezim și să revenim cu picioarele pe pământ.

La aflarea riscurilor de răspândire a acestui virus, de la persoană la persoană, școlile s-au închis imediat, bisericile au avut restricții

cu privire la numărul de persoane care să poată participa la celebrări; 100, 50, la distanță unii de alții, chiar și în curte, până s-a ajuns la interzicerea participării poporului la celebrări, pentru a se evita aglomerarea de persoane și îmbolnăvirile în masă.

Spunea un sfânt părinte că atunci când se închide o biserică (pe vremuri era din cauza persecuției creștinilor), se deschid sute de biserici în casele oamenilor.

Aceasta se întâmplă și în zilele noastre, când suntem nevoiți să rămânem acasă și să urmărim Liturghiile și celebrările de la biserică on-line.

Am primit multe înregistrări și fotografii cu familii din comunitate, care atunci când începe Liturghia se adună, cu mic și mare, să urmărească împreună celebrările din Casa Domnului.

Să întoarcem și noi fața spre Domnul, să ne rugăm cu mai multă stăruință în familiile noastre, să scoatem Biblia de la naftalină și să ne familiarizăm mai mult cu cuvântul Domnului, care poate fi, cu adevărat lumină pentru pașii noștri.

Cu siguranță vom ieși, cu ajutorul Domnului, din această criză, dar nu oricum, important e să ieșim mai buni și să trăim în viitor ca adevărați oameni și autentici creștini.

Nu putem ști ce ne rezervă viitorul, dar este important să urmăm îndemnul autorităților competente, păstrând distanța socială și comunicând mai mult, cu cei dragi, prin diverse mijloace: telefon, whatsapp, skype, ș.a.

Dacă mai sunt persoane care vin din zone roșii, să respecte ordonanța militară, care interzice deplasarea lor în locuri publice, până trece perioada obligatorie de carantină.

Vom avea grijă și noi să ieșim cât mai puțin în public, pentru a se evita riscul îmbolnăvirilor, iar când se iese pentru activități strict necesare, (cumpărături magazin, Dispensar sau Farmacie), precum și ajutorarea rudelor în vârstă, sau bolnave, să se ia toate măsurile de precauție. (mască, mănuși, etc).

Așa cum s-a anunțat și de la Episcopie, vom celebra sărbătoarea Paștelui acasă, în familie, urmărind transmisiile on-line din biserica noastră, sau din alte biserici prin Radio Maria și prin diverse transmisiile televizate.

Chiar dacă nu avem momentan posibilitatea de spovadă și împărtășanie sacramentală, vă invităm să participați la celebrările penitențiale, care ne ajută să trezim în suflet căința desăvârșită, pentru a face cu mai mult folos împărtășania spirituală. În caz că se amână starea de urgență vom transmite celebrările și în Duminica Divinei Milostiviri (duminica Albă) tot prin intermediul internetului.

Vă dorim tuturor un Paște fericit (chiar dacă va fi diferit) iar Isus cel înviat să ne dea tuturor curajul de a învia la o viață nouă și de a trăi ca adevărați înviați! Sărbători binecuvântate de prezența Celui Înviat!

Pr. Iosif Dămătăr

Scrisoare pastorală de Paște Învierea Domnului – o zi de bucurie, pace și speranță

În seara aceleiași zile, prima a săptămânii, deși ușile locului în care erau discipolii, de frica iudeilor, erau încuiate, a venit Isus, a stat în mijlocul lor și le-a zis: „Pace vouă!” (In 20,19)

Sfințiile voastre, dragi persoane consacrate, iubiți credincioși

Am ales ca *motto* al acestei scrisori pastorale un pasaj din *Evangelhia după Sf. Ioan*, care ilustrează în mare măsură realitatea pe care noi, creștinii, o trăim în această perioadă.

Asemenea discipolilor Domnului din acest pasaj biblic, și noi ne vedem nevoiți, în aceste timpuri, să rămânem în case, cu „ușile încuiate”. Cine dintre noi și-ar fi putut imagina anul trecut, de sărbătoarea Învierii Domnului, că anul acesta vom avea un Paște cum n-a mai fost niciodată?

Teama de a fi afectați de acest virus și preocuparea de a nu-l transmite altora, ne pun în condiția inconfortabilă și nefericită de a menține unii față de alții o circumspectă distanțare.

La această povară a separării dintre noi se adaugă o alta: aceea de a nu putea participa la celebrările care se desfășoară în bisericile noastre dragi.

Orice creștin adevărat resimte în adâncul sufletului durerea de a nu putea frecventa „casa Domnului”. Sufletul creștin trăiește în acest timp mâhnirea psalmistului, care se plânge că este constrâns, cel puțin pentru moment, să rămână departe de templu: „E mâhnit în mine sufletul, de aceea, îmi amintesc de tine din țara Iordanului și din Hermon, de pe Muntele Misar” (*Ps 42,7*). Când se va sfârși oare această chinuitoare despărțire?

Iubiți frați și surori,

În ciuda situației delicate pe care o traversăm, este Paștele, este Învierea, iar Domnul vrea să vină la noi. Cine oare îl va putea împiedica?

În pasajul evanghelic despre care aminteam la început, am putut observa că, „deși ușile locului în care se aflau discipolii erau încuiate, Isus a venit în mijlocul lor și le-a zis: «Pace vouă!»” (*In* 20,19).

Același Isus, „cel care a fost mort și este viu” (*Ap* 2,8), care a apărut în mijlocul ucenicilor săi, vrea să vină și în casele noastre de sărbătoarea acestui Paște, chiar dacă ușile caselor noastre rămân încă pentru o vreme „ferecate”.

Mesajul sfânt și eliberator al învierii vrea să ajungă la fiecare dintre noi, iar lumina lină a învierii vrea să inunde casele și, mai ales, inimile noastre. Așadar, să-l primim cu încredere pe Cristos cel viu în casele și în inimile noastre.

Vă invit pe toți să aprindeți o lumânare în noaptea de Paște, dar și pe durata întregii octave Pascale. Să aveți alături și Sfânta Scriptură!

Acea lumină aprinsă în casele voastre, la vremea când episcopul și preoții vor celebra liturgiile în biserici, vă va face să simțiți că Isus cel înviat este prezent și în casa voastră și, mai ales, în inima voastră.

El este „lumina care strălucește în loc întunecos, până când se va lumina de ziuă și va răsări luceafărul de dimineață în inimile voastre” (*2Pt* 1,19).

Această sfântă solemnitate a Paștelui ne aduce și o altă fericită certitudine. Așa cum Cristos a învins moartea și răul, și noi, la rândul nostru, prin el și împreună cu el, vom învinge greutățile prin care trecem în aceste vremuri.

Fiți siguri, această criză va trece, iar Biserica va ieși din nou la lumină. Asemenea Mântuitorului care a rămas trei zile în mormânt, așa și noi suntem constrânși să rămânem o vreme în perimetrul locuințelor noastre, dar vom ieși în curând din nou la lumină.

Aceeași încredere o avea și psalmistul de care aminteam înainte. Deși era copleșit de o tulburătoare neliniște, păstra vie în sufletul lui acea tensiune înăscută spre Dumnezeu și speranța de a-l regăsi în templu.

De aceea putea exclama și ne invită și pe noi să rostim aceleași cuvinte: „*Încrede-te în Dumnezeu, căci iarăși îl voi lăuda pe el, care este mântuirea mea și Dumnezeul meu*” (*Ps* 42,7).

Iubiți frați și surori,

Chiar dacă ne aflăm temporar în condiția incomodă de a rămâne acasă, noi nu suntem „întristați precum ceilalți, care nu au speranță” (1 Tes 4,13), ci continuăm să ne comportăm ca niște creștini autentici, ca oameni ai speranței și ai bucuriei.

Să fim, așadar, martori neșovăielnici ai Celui Înviat! În aceste momente, mărturia noastră trebuie să se exprime printr-un acut simț de răspundere pentru viața celorlalți și pentru viața proprie și, mai ales, prin solidaritate trupească și sufletească cu cei ce trec prin momente grele de încercare.

Vă invit ca, asemenea creștinilor de la începuturi, care erau animați de puterea și bucuria Duhului Sfânt, să fim și noi toți *o inimă și un suflet* (cf. *Fap 2,42-45*). Fie ca această distanțare, conștient asumată, să ne apropie mai mult unii de alții.

Contactați-i pe cei dragi, prin mijloacele de comunicare moderne, și salutați-i cu minunatele cuvinte: „Cristos a înviat!”.

Fiți mesageri ai învierii și ai speranței!

În sfârșit, vă invit să ne îndreptăm gândul spre mesajul pe care Domnul înviat îl transmite discipolilor care stăteau cu ușile încuiate. Domnul „a venit, a stat în mijlocul lor și le-a zis: «Pace vouă!»” (In 20,19).

Acesta este mesajul de care avem acum cea mai mare nevoie, mai ales în contextul în care panica pune stăpânire pe foarte mulți oameni.

Primul lucru de care ar trebui să ne temem este chiar „frica”. Păstrați-vă calmul și pacea interioară! Adoptați o atitudine pozitivă!

Vegheați ca, în sufletele și mințile voastre, să pătrundă doar gânduri și lucruri frumoase!

Iar cel mai frumos dintre toate gândurile este gândul la Dumnezeu, Tatăl nostru.

Nu vă lăsați copleșiți de mesele care vă inspiră agitație și spaimă! Păstrați-vă luciditatea!

Aceasta este atitudinea cea mai înțeleaptă în astfel de momente. Aceasta este înțelepciunea creștinului adevărat care crede în Dumnezeu și înțelege că destinul lumii se află în mâinile Domnului.

Chiar și atunci când oamenii dau lucrurilor un curs nefericit, Dumnezeu este capabil să „îndrepte toate spre binele celor care îl iubesc” (Rom 8,28).

Așadar, aveți încredere în El! Domnul Cristos a învins moartea și ne-a redat speranța vieții. Intonați în familiile voastre cântarea de Paște: „Cristos a înviat din morți, cu moartea pe moarte călcând, și celor din morminte viață dăruindu-le”!

Cu Cristos vom învinge toate. Bucuria Paștelui să fie în casele voastre și în inimile voastre in orice timp.

Cristos a înviat!

† **Iosif PĂULEȚ**,
episcop de Iași

Cristos a înviat

Cu adieri de primăvară
CRISTOS mărețul împărat
Este slăvit în țara noastră
Și toți rostesc "Cristos a înviat".

Să cânte azi întreaga fire
Un imn voios și glorios
Căci toți rostesc azi cu iubire,
A înviat Domnul Cristos.

În plânsul multor generații
Ce-au așteptat un salvator,
Vă-ndemn iubiți-vă ca frații
E viu al vostr' Mântuitor.

E ceasul Învierii sfinte
Luminile s-au revărsat,
Toți cu candelă spre morminte
Merg și rostesc "Isus a înviat".

Angela Bejan

Meditația Papei Francisc în contextul pandemiei de coronavirus

"După ce s-a înserat" (Mc 4,35). Așa începe evanghelia pe care am ascultat-o. De mai multe săptămâni pare că a coborât seara. Întineric dens s-a așternut asupra piețelor, străzilor și orașelor noastre; a pus stăpânire pe viețile noastre umplând totul cu o tăcere asurzitoare și cu un gol dezolant, care paralizează orice lucru la trecerea sa: se simte în aer, se observă în gesturi, o spun privirile.

Am ajuns să fim înfricoșați și dezorientați. Precum discipolii din evanghelia, am fost cuprinși pe nepregătite de o furtună neașteptată și furioasă.

Ne-am dat seama că suntem în aceeași barcă, toți fragili și dezorientați, dar în același timp importanți și necesari, chemați cu toții să vâslim împreună, având nevoie toți să ne încurajăm reciproc. În această barcă... suntem toți.

Ca acei discipoli, care vorbesc într-un singur glas și în angoasă spun: "Pierim!" (v. 38), tot așa și noi ne-am dat seama că nu putem merge înainte fiecare pe cont propriu, ci numai împreună.

Este ușor să ne regăsim în această relatare. Ceea ce este dificil e de a înțelege atitudinea lui Isus. În timp ce discipolii sunt în mod firesc alarmați și disperați, el stă în partea dinapoi, în partea bărcii care se scufundă cea dintâi. Și ce anume face?

În pofida agitației, doarme senin, încrezător în Tatăl - este singura dată când în evanghelia îl vedem pe Isus care doarme. Apoi, când este trezit, după ce potolește vântul și apele, se adresează discipolilor cu ton de reproș: "De ce sunteți fricoși? Încă nu aveți credință?" (v. 40).

Să încercăm să înțelegem. În ce constă lipsa de credință a discipolilor, care se contrapune încrederii lui Isus? Ei nu încetaseră să creadă în el; de fapt, îl invocă. Dar să vedem cum îl invocă: "Învățătorule, nu-ți pasă că pierim?" (v. 38). Nu-ți pasă: ei cred că Isus nu este interesat de ei, că nu se îngrijește de ei.

Printre noi, în familiile noastre, unul dintre lucrurile care dor cel mai mult este atunci când auzim spunându-ni-se: "Nu-ți pasă de mine?"

Este o frază care rănește și dezlănțuie furtuni în inimă. Probabil l-a zdruncinat și pe Isus. Pentru că nimănui nu-i pasă mai

mult de noi decât lui. De fapt, odată invocat, îi salvează pe discipolii săi descurajați.

Furtuna demască vulnerabilitatea noastră și lasă descoperite acele siguranțe false și superflue cu care ne-am construit agendele, proiectele, obișnuințele și prioritățile noastre.

Ne demonstrează cum am lăsat adormit și abandonat ceea ce alimentează, susține și dă forță vieții și comunității noastre.

Furtuna scoate la iveală toate propunerile de a "împacheta" și a uita ceea ce a hrănit sufletul popoarelor noastre; toate acele tentative de a anestezia cu obișnuințe aparent "salvatoare", incapabile să facă apel la rădăcinile noastre și să evoce amintirea bătrânilor noștri, privându-ne astfel de imunitatea necesară pentru a face față adversităților.

Cu furtuna, a căzut machiajul acelor stereotipuri cu care mascam ego-urile noastre preocupate mereu de propria imagine; și a rămas descoperită, încă o dată, acea (binecuvântată) apartenență comună de la care nu ne putem sustrage: apartenența ca frați.

"De ce sunteți fricoși? Încă nu aveți credință?" Doamne, în această seară cuvântul tău ne impresionează și ne privește, pe toți.

În această lume a noastră, pe care tu o iubești mai mult decât noi, am mers înainte cu toată viteza, simțindu-ne puternici și capabili în toate. Avizi de câștig, ne-am lăsat absorbiți de lucruri și zăpăciți de grabă.

Nu ne-am oprit în fața chemărilor tale, nu ne-am trezit în fața războaielor și nedreptăților planetare, n-am ascultat strigătul săracilor și al planetei noastre grav bolnave.

Am continuat imperturbabili, crezând că rămânem mereu sănătoși într-o lume bolnavă. Acum, în timp ce ne aflăm pe o mare agitată, te implorăm: "Trezește-te, Doamne!"

"De ce sunteți fricoși? Încă nu aveți credință?" Doamne, ne adresezi un apel, un apel la credință. Care nu înseamnă atât a crede că tu ești, ci a veni la tine și a avea încredere în tine. În acest Post Mare răsună apelul tău urgent: "Converțiți-vă!", "Întoarceți-vă la mine cu toată inima!" (II 2,12).

Ne chemi să percepem acest timp de încercare ca pe un timp de alegere. Nu este timpul judecății tale, ci al judecății noastre: timpul de a alege ce anume contează și ce anume trece, de a separa ceea ce este necesar de ceea ce nu este necesar.

Este timpul de a redirecționa cursul vieții înspre tine, Doamne, și spre ceilalți. Și putem privi la atâția tovarăși de călătorie exemplari, care, în frică, au reacționat dăruindu-și propria viață.

Este forța activă a Duhului revărsată și modelată în dăruiri curajoase și generoase.

Este viața Duhului capabil să răscumpere, să valorizeze și să arate că viețile noastre sunt țesute și susținute de persoane obișnuite - de obicei uitate - care nu apar în titlurile din ziare și din reviste, nici în marile defilări de la ultimul show, ci, fără îndoială, scriu astăzi evenimentele decisive ale istoriei noastre: medici, infirmieri și infirmiere, angajați din supermarketuri, angajați de la curățenie, îngrijitori, transportatori, forțe de ordine, voluntari, preoți, călugărițe și mulți, mulți alții care au înțeles că nimeni nu se salvează singur.

În fața suferinței, unde se măsoară adevărata dezvoltare a popoarelor noastre, descoperim și experimentăm rugăciunea sacerdotală a lui Isus: "Ca toți să fie una" (In 17,21).

Câți oameni exercită în fiecare zi răbdare și insuflă speranță, având grijă să nu semene panică, ci coresponsabilitate!

Câți tați, mame, bunici și bunicuțe, învățători arată copiilor noștri, cu gesturi mici și zilnice, cum să înfrunte și să traverseze o criză, readaptând obișnuințe, ridicând privirile și stimulând rugăciunea!

Câte persoane se roagă, oferă și mijlocesc pentru binele tuturor! Rugăciunea și slujirea tăcută: ele sunt armele noastre învingătoare.

"De ce sunteți fricoși? Încă nu aveți credință?" Începutul credinței este de a ști că avem nevoie de mântuire.

Nu suntem autosuficienți, pe cont propriu ne înecăm: avem nevoie de Domnul așa cum vechii marinari aveau nevoie de stele.

Să-l invităm pe Isus în bărcile vieților noastre. Să-i încredințăm fricile noastre, pentru ca el să le învingă. Asemenea discipolilor, vom experimenta că, avându-l pe el la bord, nu există naufragiu.

Pentru că aceasta este forța lui Dumnezeu: a îndrepta spre bine tot ceea ce ni se întâmplă, chiar și lucrurile urâte. El aduce seninul în furtunile noastre, deoarece cu Dumnezeu viața nu moare niciodată.

Domnul ne interpelează și, în mijlocul furtunii noastre, ne invită să trezim și să activăm solidaritatea și speranța capabile să dea soliditate, sprijin și semnificație acestor ceasuri în care totul pare să naufragieze.

Domnul se trezește pentru a trezi și a reînșufleți credința noastră pascală. Avem o ancoră: în crucea sa am fost mântuiți. Avem o cârmă: în crucea sa am fost răscumpărați.

Avem o speranță: în crucea sa am fost vindecați și îmbrățișați, așa încât nimic și nimeni să nu ne despartă de iubirea sa.

Domnul ne interpelează de pe crucea sa să regăsim viața care ne așteaptă, să privim spre cei care ne cheamă, să întărim, să recunoaștem și să intensificăm harul care locuiește în noi. Să nu stingem fitilul care fumează (cf. Is 42,3), care niciodată nu se îmbolnăvește, și să lăsăm ca să reaprindă speranța.

A îmbrățișa crucea înseamnă a găsi curajul de a îmbrățișa toate contrarietățile din timpul prezent, abandonând pentru un moment preocuparea noastră de atot-

puternicie și de posesie pentru a da spațiu creativității pe care numai Duhul este capabil s-o provoace.

Înseamnă a găsi curajul de a deschide spații unde toți să se poată simți chemați și de a permite noi forme de ospitalitate, de fraternitate și de solidaritate. În crucea sa am fost mântuiți pentru a primi speranța și a lăsa ca ea să întărească și să susțină toate măsurile și căile posibile care ne pot ajuta să ne păzim și să păzim. A-l îmbrățișa pe Domnul pentru a îmbrățișa speranța: iată forța credinței, care eliberează de frică și dă speranță.

"De ce sunteți fricoși? Încă nu aveți credință?" Iubiți frați și surori, din acest loc, care amintește credința de stâncă a lui Petru, în această seară aș vrea să vă încredințez Domnului pe toți, prin mijlocirea sfintei Fecioare Maria - mântuirea poporului său, steaua mării aflate în furtună.

Doamne, binecuvântează lumea, dăruiește sănătate trupurilor și întărire inimilor! Ne ceri să nu ne fie frică. Însă credința noastră este slabă și suntem fricoși. Însă tu, Doamne, nu ne lăsa în voia furtunii. Repetă iarăși: "Nu vă temeți!" (Mt 28,5). Și noi, împreună cu Petru, "îți încredințăm ție toată îngrijorarea noastră, căci tu te îngrijești de noi" (cf. 1Pt 5,7).

Franciscus

Episcopul cu crucea de plumb, Ioan Duma: om al suferinței și al compasiunii

Ne apropiem de sărbătoarea Paștelui, care nu va fi presărată cu multe decorațiuni și tradiții ca în anii precedenți, dar trebuie să trezească în noi aceeași credință în Cristos cel înviat pentru mântuirea tuturor oamenilor.

Această speranță în învierea noastră trebuie să ne motiveze a trăi viața de zi cu zi cu mult entuziasm și bucurie, chiar dacă uneori trecem prin momente de încercare și descurajare.

Pentru a ne determina la o asemenea angajare, căutăm exemple care să ne motiveze și să ne ajute a-i încuraja pe semenii noștri. Un astfel de exemplu poate fi cunoscutul episcop originar din Valea Marea, Ioan Duma.

În rândurile care urmează voi sintetiza câteva aspecte din viața acestui preot care a cunoscut multe valuri de încercări, umiliri, persecuții și suferințe sufletești, dar le-a depășit rând pe rând cu multă credință în Dumnezeu, cu o inteligență umană scilpitoare și cu un spirit impresionant de solidaritate și compasiune față de cei aflați în varii nevoi.

Chiar și pentru întocmirea acestor pagini am răsfoit multe

pagini de arhivă: dosare din arhivele bisericești și peste 1.600 de file din dosarele de anchetă, din cele penale, din dosarul de domiciliu obligatoriu și din dosarele de urmărire informativă.

Din ampla documentare, vă prezint câteva aspecte, care sper să fie tuturor credincioșilor o motivantă hrană spirituală și intelectuală spre întărirea credinței, consolidarea speranței în vremuri mai bune și motivarea în a face cât mai multe și utile fapte bune.

Seminarist sanitar în slujba bolnavilor de tifos

Născut la 5 noiembrie 1896, în satul Valea Mare, tânărul Ianoș a intrat în Seminarul din Hălăucești, în anul 1914, cu dorința de a deveni preot franciscan și a-și mântui sufletul.

Entuziasmul său și al colegilor, de a se forma uman, intelectual și spiritual, a fost oprit brusc de intrarea României în Primul Război Mondial, închiderea seminariilor și trimiterea seminariștilor pe front.

Alături de ceilalți seminariști, Ioan Duma a fost încorporat într-o campanie sanitară, cu gradul de sergent, și a fost repartizat pe lângă spitalele militare și civile din zona Iași.

Ce durere, câtă suferință!? Să stai departe de familie și de prieteni, să-ți fie oprit drumul spre Preoție, să vezi în fiecare zi oameni răniți sau bolnavi de tifos exantematic, numit și tifosul epidemic sau tifosul de război.

Aceasta a fost o boală infecțioasă acută, contagioasă și epidemică, transmisă de la om la om prin intermediul păduchelui. Seminaristul Duma a activat în acel focar de lângă Iași, unde în iarna anului 1917 și primăvara anului următor s-au înregistrat peste 750.000 de cazuri de îmbolnăviri, cu 125.000 decese.

Printre aceștia au fost preoți, seminariști, persoane consacrate și mulți laici catolici, dintre care unii erau cunoscuți ai studentului sanitar Ioan Duma.

Atât autoritățile române, cât și superiorii bisericești ai seminariștilor au elogiât devotamentul seminariștilor, dovedit în îngrijirea bolnavilor din spitalele militare, cu atât mai mult cu cât seminariștii au fost expuși la atâtea pericole, precum bolile și epidemiile.

În toilul tifosului exantematic, seminariștii catolici din Iași au fost repartizați la Spitalul „Galata” pentru îngrijirea celor care sufereau de această grozavă boală.

Devotamentul, jertfa, abnegația, uitarea de sine cu care acești tineri își împlineau datoria, în mijlocul celei mai mari primejdii de molipsire, au stors admirația și iubirea obștească, întărită prin decorațiuni din partea regelui Ferdinand.

Preot zelos în slujba seminariștilor, fraților și credincioșilor

După terminarea războiului, împreună cu colegii Anton Tălmăcel, Ioan Ladan și Egidiu Vidoni, Ioan Duma face profesiunea religioasă la Hălăucești în ziua de 4 octombrie 1919, devenind călugăr franciscan.

Este trimis apoi să-și continue studiile la Assisi și la Roma, la Institutul „Seraphicum”, unde a fost sfințit preot în ziua de 22 iunie 1924.

Întors în țară, a activat câteva luni ca preot vicar la Săbăoani, apoi a fost numit profesor și director la Seminarul Franciscan din Hălăucești (30 septembrie 1925 – 10 februarie 1928), după care a fost numit vicar (la 10 februarie 1928) și paroh (la 4 august 1930) la Galați, unde a rămas până în anul 1949, când a fost arestat. De ce?

Ce misiuni nobile, dar încărcate de responsabilitate și... urmărire din partea comuniștilor!

Fratele și părintele „Ionel”, așa cum îl strigau colegii și unii credincioși, a notat în jurnalul său

personal ceea ce considera că era cel mai important din slujirea preotească: sfânta Liturghie zilnică și programul spiritual.

Documentele și manuscrisele păstrate în Arhiva O.F.M.Conv. din Moldova demonstrează seriozitatea și conștiințiozitatea cu care își îndeplinesc misiunile încredințate.

Din însemnările sale, confracții au reținut aceste cuvinte deosebite, ca un fel de decalog al seriozității și al ascezei spirituale: „Să ne convingem că trebuie să devenim sfinți cu orice preț”. În demersurile sale, părintele Ioan scria mereu despre credință și libertate, apărarea celor nevinovați și ajutorarea celor săraci și nevoiași.

Așa cum scria un alt preot originar din Valea Mare, pr. Ioan Gherghina, „părintele Duma, în Cel de-al Doilea Război Mondial, nu s-a refugiat din calea rușilor, ci a rămas pe loc, neclintit la datorie, fiind singura autoritate publică din oraș, care a trebuit să predea orașul Galați, nu de bunăvoie, ci silit, fapt pentru care a fost respectat în mod deosebit”.

Îată o altă mărturie a curajului de a nu abandona turma în momentele de încercare!

În perioada de după preluarea puterii de către regimul comunist și legile împotriva Bisericii (august 1948), problema clerului a devenit foarte stringentă atât pentru

Dieceza de Iași cât și pentru întreaga Biserică Catolică din România.

De aceea, unii episcopi au propus ca unii dintre preoții vrednici să fie consacrați episcopi în clandestinitate, beneficiind de favoruri speciale din partea papei Pius al XII-lea, prin mijlocirea nunțiului apostolic de la București. Unul dintre acești episcopi a fost părintele Ioan Duma.

... va urma...

Pr. Moraru Alois

Cuvântul Vieții Aprilie

„Fericiți cei care nu au văzut și au crezut” (In 20, 29).

Evanghelia după Ioan descrie întâlnirile apostolilor, ale Mariei Magdalena și ale altor discipoli cu Isus Înviat. El se arată în mod repetat, cu semnele răstignirii, ca să le deschidă din nou inimile la bucurie și speranță.

Într-una din aceste împrejurări, apostolul Toma este absent. Ceilalți, care l-au întâlnit pe Domnul, îi povestesc această minunată experiență, probabil vor să-i transmită aceeași bucurie. Dar Toma nu reușește să accepte această mărturie indirectă; el vrea chiar să-l vadă și să-l atingă personal pe Isus.

Și acest lucru se întâmplă câteva zile mai târziu: Isus se prezintă din nou unui grup de discipoli, printre care se află în sfârșit și Toma, care își va proclama credința, apartenența sa totală la Cel Înviat: „Domnul meu și Dumnezeuul meu!”. Iar Isus îi răspunde:

„Fericiți cei care nu au văzut și au crezut”.

Această Evanghelie a fost scrisă după ce martorii oculari ai vieții, morții și învierii lui Isus dispăruseră.

Era inevitabil ca mesajul Evangheliei să fie încredințat generațiilor următoare iar transmiterea lui să se bazeze pe mărturia celor care, la rândul lor, au primit vestirea.

Aici începe timpul Bisericii, poporul lui Dumnezeu care continuă să vestească mesajul lui Isus, transmițând cu credință cuvântul Său și trăindu-l în mod consecvent.

Noi de asemenea l-am întâlnit pe Isus, Evanghelia, credința creștină prin intermediul cuvântului și mărturiei altora, și am crezut. De aceea „suntem fericiți”.

„Fericiți cei care nu au văzut și au crezut”.

Pentru a trăi acest Cuvânt, să ne amintim de invitația Chiarei Lubich: „El (Isus) vrea să imprime în tine, și în toți oamenii care nu au trăit în jurul său, convingerea că posedă aceeași realitate ca și Apostolii.

Isus vrea să-ți spună că nu ești defavorizat față de cei care l-au văzut. De fapt, tu ai credință, iar aceasta (credința) este - ca să zic așa - noul mod de a-l „vedea” pe Isus.

Cu ea poți să te apropii de el, să îl înțelegi în profunzime, să îl întâlnești în adâncul inimii tale. Prin credință îl poți descoperi între doi sau mai mulți frați uniți în numele său, sau în Biserica ce îl continuă. [...].

Aceste cuvinte ale lui Isus mai sunt pentru tine și o chemare de a-ți reînșufleți credința, de a nu aștepta susțineri sau semne pentru a progresa în viața ta spirituală, de a nu te îndoii de prezența lui Cristos în viața ta și în istorie, chiar dacă El poate să ți se pară departe. [...].

El vrea ca tu să crezi în iubirea Lui, chiar dacă te regăsești în situații dificile sau te copleșesc circumstanțe imposibile»

Anne este o tânără australiancă născută cu un handicap sever. Ea povestește: „În adolescență, m-am

întrebat de ce n-am murit imediat după naștere, atât de mare era greutatea dizabilității mele.

Părinții mei, care trăiesc Cuvântul Vieții, îmi dădeau mereu același răspuns: „Anne, Dumnezeu te iubește imens și are un plan special pentru tine”.

În fața limitelor mele fizice, m-au ajutat să nu mă las blocată de dificultăți, ci mai degrabă să-i „iubesc prima” pe ceilalți, așa cum a făcut Dumnezeu cu noi.

Am văzut că multe situații din jurul meu s-au schimbat și mulți oameni la rândul lor au început să fie mai deschiși față de mine și nu numai.

De la tatăl meu am primit un mesaj personal pe care să îl deschid după moartea sa, în care era scrisă o singură propoziție: „Noaptea mea nu are întuneric”.

Este experiența mea de zi cu zi: de fiecare dată când aleg să îi iubesc și să îi slujesc pe cei de lângă mine, nu mai există întuneric și pot experimenta iubirea pe care Dumnezeu o are pentru mine».

Letizia Magri

Mari lucruri a făcut Domnul în mine

Vă dezvălui o experiență proprie: Viața mea este o carte deschisă, vreau să-i mulțumesc lui Dumnezeu pentru toate darurile ce le-am primit din prea marea sa bunătate. Vă pot da un exemplu al unui **DAR** pe care Dumnezeu mi l-a dat: este **ÎNCREDEREA**, deoarece am avut și un miracol făcut de Dumnezeu pentru încrederea pe care am avut-o în El.

Eram încă în România, fetița mea avea două luni când am descoperit că avea o boală, care nici acum nu se cunoaște ce putea fi. Dar, cum eu mă rugam lui Dumnezeu neîncetat, El nu a întârziat să-mi răspundă.

Într-o dimineață a venit Părintele Iosif Demeter la noi în vizită și i-am spus durerea cea mare, iar el mi-a spus în felul următor: „Cristina, roagă-te cu stăruință și încredere în Dumnezeu și renunță la ceva care îți place cel mai mult, pentru Dumnezeu. „Așa am făcut, am renunțat imediat la cafea, deoarece era de neconceput până atunci, ca eu să pot sta o zi fără să am plăcerea să savurez una, două sau chiar trei pe zi.

Acum mă gândesc, dacă cineva mi-ar fi propus să renunț la cafea, nu aș fi putut renunța, dar pentru Dumnezeu, pentru iubirea pe care o are pentru noi, și fiind convinsă că El mă va ajuta am renunțat fără să mă gândesc, și minunea s-a împlinit.

Glorie Ție Tată Ceresc, pentru milostivirea pe care ai avut-o față de fetița mea. Acum fetița mea are 18 ani și este perfect sănătoasă. Pe această cale îi mulțumesc din nou lui Dumnezeu că l-a trimis pe Părintele Iosif să ne viziteze în acel moment când am trecut printr-o durere atât de mare. Am vrut să scot în evidență că această virtute a încrederii mută munții din loc, după cum spune Isus „ Dacă ați avea credință cât un bob de muștar ați putea muta munții din loc”.

Voi continua să narez ce altceva a lucrat Dumnezeu în mine. De mult timp în interiorul meu simțeam că este ceva mai puternic și deosebit decât toate rugăciunile. Acum șaisprezece ani în urmă am venit în Italia cu familia, aici am întâlnit o prietenă care mi-a dat să citesc o carte despre mistica Luisa Piccarreta. Denumirea acestei cărți este: **ORELE PĂTIMIRII DOMNULUI NOSTRU ISUS CRISTOS.**

Citind-o, Isus mi-a descoperit toată mizeria care o aveam în acel moment în suflet. Am plâns amar, nu mă așteptam să pot descoperi dintr-o carte ceea ce Isus a putut să sufere din iubire pentru toate ființele umane.

Din acel moment m-am decis să-mi schimb viața, modul de a trăi renunțând ușor, ușor la tot ceea ce putea să-l supere pe Dumnezeu. Ceea ce Dumnezeu vrea mai mult de la noi, este să renunțăm și să nu mai dăm viață voinței noastre umane; adică să nu mai facem ceea ce vrem noi, ci să facem totul împreună cu El.

Așa Dumnezeu s-a îndurat de mine punând în calea mea persoane care m-au ajutat să înțeleg mai bine evanghelia, explicând prin cuvinte foarte simple iubirea ce o are Isus pentru noi.

Având dorința de a cunoaște mai multe și Dumnezeu cunoscându-mi sufletul a făcut ca eu să-l întâlnesc în Italia pe Părintele Pablo Martin

Sanguiao, care mi-a dat să citesc scrierile misticei Luisa Piccarreta.

Am citit prima carte dar nu am înțeles nimic. Am simțit în inima mea o durere nespusă, dar recitind-o cu mai multă atenție și meditând cuvintele, am reușit să descopăr ceea ce Isus i-a dezvăluit Luisei în scrierile sale. A fost ceva extraordinar, o bucurie imensă a cuprins inima și sufletul meu.

Atunci când sufletul se unește cu Dumnezeu și toate lucrurile se fac cu iubire și din iubire pentru Isus și aproapele, putem vedea cu ochii noștri realizarea multor dorințe. De când am început să pun în practică ceea ce Isus a dezvăluit Luisei, viața mea s-a schimbat.

Mi-am dat seama câți ani am pierdut și cât de mult m-a suportat Dumnezeu pe acest pământ, iubindu-mă și așteptând ca toți acești ani să treacă și eu să-mi dau seama de suferințele ce i le-am provocat prin comportamentul meu față de El și față de aproapele.

Acum aș vrea să vă fac și pe voi, dragi cititori, să doriți să cunoașteți această mistică, la care Isus i-a dezvăluit interiorul său.

Au fost mulți sfinți cărora Isus le-a spus câte ceva despre interiorul său, dar cu această mistică Domnul a completat mozaicul.

Vă spun tuturor cu multă iubire, dacă veți încerca să **TRAIȚI** în fiecare zi împreună cu Isus, în fiecare moment să-l chemați să facă cu voi orice acțiune, toate muncile voastre vor fi divinizate, pentru că nu mai suntem noi că facem de unii singuri, ci este Isus care lucrează în noi, adică cu mâinile noastre, cu gândul nostru, cu inima noastră, etc., deci să-i dăm libertatea să facă din noi un alt mic Isus. Acesta este un nou mod de a trăi, cum l-a explicat Isus acestei mistice.

Una dintre noutățile pe care am descoperit-o în aceste scrieri este că, Dumnezeu l-a creat pe Adam ca pe un alt mic Dumnezeu, în care să-și reverse iubirea sa, iar Adam la rândul lui să-i înapoieze iubirea dată lui de Dumnezeu. Însuși Isus le-a zis evreilor: "Oare nu este scris în Legea voastră: «Eu am zis: sunteți dumnezei?»(Ioan 10 35).

Aceste cuvinte sunt luate din scrierile Luisei Piccarreta, dar după cum spune și Sfântul Ioan: „Jubiților acum suntem copii ai lui Dumnezeu, dar nu s-a arătat (încă)ce vom fi. Știm că atunci când se va arăta, vom fi asemenea lui, pentru că îl vom vedea așa cum este”(1 Ioan 3,2)

De aici reiese că de fapt există o relație care pentru Sfântul Ioan era în viitor și care se referă la Isus dar

și la noi, care ne va readuce la asemănarea divină pierdută.

În toate căile de sfințenie au fost sfinți care au experimentat o carismă, începutul unui fel de sfințenie; astfel încât a fost un sfânt care a început sfințenia penitenților, altul care a început sfințenia supunerii, un altul al umilinței și așa mai departe cu toate celelalte sfințenii. Acum este începutul sfințeniei prin “a trăi în Vrerea mea vreau să fi tu”. (27 Noiembrie 1917).

Sfântul Hanibal Maria de Francia care a fost confesorul Luisei se bucura de o mare încredere din partea Sfântului Papa Pius al –X- lea. Într-o zi vizitând-o pe Luisa, cu mare bucurie a povestit că a dus cartea „**ORELE PĂTIMIRII**” Sfântului Părinte. Papa a vrut să-i se citească puțin, iar el i-a citit ORA când a fost răstignit Isus; la un moment dat, Papa l-a întrerupt spunând: „Nu așa părinte, ci în genunchi trebuie citit; este Isus Cristos care vorbește”.

Mai spune Sfântul Hanibal: dacă sufletul autor (adică Luisa) al acestui CEAS AL DURERII, este regenerat în ceea ce privesc efectele și este în mod absolut nou , aș putea spune, pentru că este unic în aceste ispășiri.

Într-adevăr, ispășirea tuturor ofenselor pe care le primește Domnul Nostru Isus Cristos a fost întotdeauna obiectul principal al multor suflete iubitoare și a multor cărți de devoțiune, și uneori de revelații speciale.

De exemplu: avem scrierile Fericitei Margareta Alacoque, care în devoțiunea Inimii Preasfinte a lui Isus, include speciale ispășiri. Încă și mai directe, în acest scop sunt devoțiunile Preasfântului Nume a lui Isus și al Chipului său Preasfânt, cu revelațiile pe care le-a avut venerabila Sora Maria a Sfântului Petru, carmelitană.

În mod obișnuit, toate aceste ispășiri vin formate din închinări, cereri de iertare și din rugăciuni. Ispășirile acestui ceas al durerii, sunt în schimb o unificare cu însăși reparările Domnului Nostru Isus Cristos.

Este o introducere în profunzime, în sentimentele Inimii Preasfinte a lui Isus, în pătimirile

sale divine; cu Isus care pătimește, care se roagă, care se oferă și repară, în acest mod sufletul compătimeste, se roagă oferă și ispășește.

Și pentru ce anume ispășește? Aici ispășirile se extind, se multiplică la infinit și se adaptează fiecărei categorii de păcat, care poate să aibă relații cu fiecare pătimitură al Domnului Nostru.

De la primul la ultimul cuvânt, se poate spune că această operă este o continuă și o diversă ispășire, a tuturor păcatelor cu toate speciile lor și nu doar a celor grave, dar chiar și a celor mai ușoare și nu doar a păcatelor care au fost comise împotriva Persoanei iubite a lui Isus Cristos, când era în mâinile dușmanilor săi, ci pentru toate greșelile prezente trecute și viitoare, în persoana tuturor păcătoșilor, fie condamnate sau alese.

Pentru timpurile noastre, când omenirea a fost lovită și de pandemia Coronavirus, este necesară o ispășire universală pentru că nelegiuirile generațiilor prezente s-au înmulțit.

...*Va urma...*

Enășcuț Cristina

Sfatul medicului Despre COVID-19

Dacă la începutul anului ne uitam cu detașare la populația din China care se confrunta cu un nou virus, iată că în aceste zile virusul ne influențează semnificativ și nouă viața de zi cu zi. Organizația Mondială a Sănătății a denumit acest nou virus SARS-CoV-2, iar boala COVID-19.

Acest virus face parte din familia Coronaviridae și are mai multe tulpini: patru sunt larg răspândite și cauzează afecțiuni respiratorii ușoare, așa numita "răceală uzuală", iar alte două (SARS în 2003 și MERS în 2012) au cauzat deja epidemii cu mortalitate crescută și sunt similare virusului SARS-CoV-2.

Cât privește acest nou virus, în cele mai recente studii sunt descrise ca principale manifestări ale bolii următoarele: febră, tuse seacă însoțite de dificultăți de respirație, dureri de gât, dureri musculare și oboseală generalizată. Mai rar s-a observat și prezența simptomelor gastrointestinale, adică greață, vărsături și diaree.

De asemenea, rare au fost și rinoreea (scurgerile nazale) și tusea cu expectorație. Aceste simptome relativ ușoare se agravează, apar insuficiența respiratorie și pneu-

monia care, de cele mai multe ori, conduc și la complicații: șoc, disfuncție cardiacă, aritmii, sindrom de detresă respiratorie acută, care necesită admisia persoanelor în secția de terapie intensivă.

În cazul în care prezentați aceste simptome **NU MERGEȚI DIRECT LA UNITATEA DE PRIMIRI URGENȚE SAU LA MEDICUL DE FAMILIE** pentru că puteți infecta personalul medical și pe ceilalți pacienți.

Apelați 112 dacă aveți aceste simptome și aveți istoric de călătorie recentă (ultimele 14 zile) sau ați avut contact cu o persoană confirmată cu COVID-19 sau venită din altă țară.

Apelați 0800.800.358 pentru recomandări și informații referitoare la COVID-19.

Rețineți faptul că 112 este numărul pentru urgențe, iar când apelați fiți sinceri cu dispecerul!

Simptomele bolii apar la un interval variabil post-expunere: în general la 1-14 zile cu o medie de aproximativ 5 zile.

Transmiterea are loc astfel: o persoană cu COVID-19 poate tuși, eliberând în mediul înconjurător picături mari care conțin virusul. Picăturile cu virus se așează pe suprafețele din mediul înconjurător și pot supraviețui până la o săptămână sau chiar mai mult.

Dacă altă persoană atinge suprafața contaminată în orele sau zilele următoare, transferă virusul de pe suprafață pe mâini, iar când mâinile ating o mucoasă (ochi, nas, gură), infecția poate fi transmisă.

Această metodă de transmitere se numește transmitere prin contact. De asemenea, virusul poate exista și în secrețiile nazale și poate fi transmis și când o persoană strănută (picături Flugge).

Cele mai importante moduri de prevenție a îmbolnăvirii sunt evitarea călătoriilor și deplasărilor care nu sunt absolut necesare și spălarea mâinilor.

Mâinile se spală cu apă și săpun pentru minimum 20 de secunde – spălarea corectă elimină virusul.

Mențineți distanța de cel puțin 1 metru între dumneavoastră și persoanele din jur, în special când acestea tușesc sau strănută pentru că prin acest mod pot transmite virusul.

Când strănutați sau tușiți, acoperiți-vă gura și nasul cu un șervețel sau cu pliul cotului. Nu vă acoperiți gura cu mâinile când tușiți sau strănutați – puteți contamina obiectele sau persoanele cu care veniți în contact.

Evitați să vă atingeți fața dacă nu v-ați igienizat bine mâinile și nu luați antibiotice sau antivirale fără

prescripția medicului, deoarece folosite greșit acestea pot face mai mult rău.

S-a constatat faptul că fumătorii prezintă anumite anomalii la nivelul plămânilor, iar în cazul unei infecții riscul de a dezvolta o formă severă de boală este crescut.

De asemenea, atât mâinile cât și țigările pot fi contaminate, iar prin punerea repetată la nivelul gurii pot favoriza infectarea.

Este important ca în această perioadă să evităm excesele, să ne alimentăm corespunzător, să ne odihnim pentru ca în acest fel să ne ajutăm sistemul imunitar.

Există și situația în care oamenii pot fi COVID-19 pozitivi fără să prezinte simptome și pot transmite infecția mai departe – aici sunt incluși în special copiii și tinerii care nu au imunitatea scăzută. Vedem că boala afectează sever în special persoanele care au și alte comorbidități (neoplazii, boli în stadii terminale, hipertensiune arterială, insuficiență cardiacă, fibrilație atrială sau insuficiență renală cu dializă) și din păcate câteodată finalitatea este cu decesul persoanei.

În perioada aceasta este ușor de confundat COVID-19 cu răceala și gripa. Este util de știut faptul că simptomele principale ale răcelii sunt febra joasă, secrețiile nazale, strănutul, durerile de gât și nasul înfundat, pe când în cazul gripei simptomele principale includ: febra, tuse seacă, dureri musculare, stare de oboseală, secreții nazale și dureri de gât.

Timpul de recuperare pentru acestea este de aproximativ o săptămână, iar pentru COVID-19 timpul de recuperare variază de la 2 la 6 săptămâni în funcție de severitate.

În fața acestei boli mulți oameni folosesc expresia: „Nu mi se va întâmpla tocmai mie!” Țin să menționez faptul că boala nu iartă pe nimeni și oricine se poate îmbolnăvi, iar din acest motiv este bine să ne protejăm corespunzător.

Toate măsurile de protecție sunt pentru binele fiecărei persoane deoarece această boală este nouă, nu se știu foarte multe informații despre virus și nu există la ora actuală un tratament specific sau un vaccin.

De multe ori nu aveți cum să participați activ în combaterea unei boli precum o fac medicii, dar în aceste timpuri fiecare poate participa activ printr-un simplu mod: stați acasă, ascultați și puneți în practică sfaturile date de către autorități și de către medici!

Dr. Eliza – Isabela Bărbuță

Din partea Primăriei

Stimați concetățeni,

Vin cu un mesaj important către dumneavoastră, pentru a preveni infectarea cu **virusul corona COVID 19, STAȚI ACASĂ!** Este o măsură de precauție la care facem zilnic apel și sunt sigură că va avea rezultate pozitive dacă ne vom responsabiliza cu toții.

Este crucial acum să încetinim răspândirea corona virusului prin respectarea tuturor măsurilor ferme impuse în această perioadă; **evitați deplasările inutile, respectați cu strictețe regulile de igienă, spălați-vă pe mâini cu apă și săpun după orice contact cu o suprafață potențial contaminată, nu vă atingeți ochii, nasul sau gura cu mâinile neigienizate, dacă strănutați sau tușiți acoperiți-vă nasul cu un șervețel de unică folosință pe care aveți grijă să-l aruncați imediat la coșul de gunoi, purtați mască și mănuși când mergeți la cumpărături sau în orice alt loc public, mențineți distanța de ce puțin 1m între dumneavoastră și alte persoane.**

INFORMAȚII ACTUALIZATE

C**VID-19**

În mod obligatoriu, cetățenii care se întorc în țară din zone de risc vor trebui să anunțe autoritățile și să intre în autoizolare la domiciliu, ceea ce presupune că întreaga familie să facă același lucru.

Dragi pensionari, persoane cu afecțiuni cronice, pentru că sunteți cei mai predispuși la infectarea gravă cu corona virus, vă rugăm *STAȚI ACASĂ*.

Dragi concetățeni,

Trebuie să înțelegem că încercarea prin care trecem presupune un efort colectiv colosal, că semnifică schimbarea rutinei zilnice, că statul acasă mai poate însemna și șansa reculegerii, a regăsirii de sine și a reîntâlnirii cu cei dragi, ne aducem familiile împreună, vorbim mai mult între noi, ne iubim mai mult și poate, dacă avem noroc ne redescoperim cumva umanitatea.

Poate vom învăța să punem preț pe ceea ce contează cu adevărat. Viața, sănătatea, familia, comunitatea, tot ce ne înconjoară și nu în ultimul rând locul mirific (sătucul) în care Dumnezeu prin marea sa bunătate ne-a așezat.

Dragilor, primăvara aceasta nu vine doar cu tragedia izolării adusă de corona virus, ea vine cu timp pentru noi, pentru cei din jurul nostru, pentru familie.

În curând vom avea parte de una dintre cele mai frumoase sărbători, **INVIEREA DOMNULUI NOSTRU ISUS CRISTOS, PAȘTELE.**

În anii trecuți obișnuiam cu mic cu mare să mergem împreună la slujba de înviere, dar anul acesta avem ocazia de a lăsa lumina să ne intre în suflet printr-un ocean de iubire dăruită și primită din partea celor dragi.

Fiți buni și profitați de această ocazie purificând până și cele mai adânci gânduri adunate peste an și faceți din „acasă” un adevăr împărtășit și împlinit.

Vă doresc tuturor, Sărbători Pascale pline de lumină, iubire, rațiune și prețuire!

CRISTOS A ÎNVIAT!

Nu uitați să vă iubiți și să vă feriți de pericol!

Cu admirație și respect, Primar al comunei Faraoani,

Cristina Ciuraru-Pal.

Recomandări privind conduita socială responsabilă în prevenirea răspândirii coronavirus (covid-19)

Evitați zonele aglomerate unde sunteți expuși la contact direct și/sau interacțiune cu un număr mare de persoane, de tipul adunărilor publice, cozi, zone de trafic intens, zone de recreere.

Nu vă atingeți ochii, nasul sau gura cu mâinile neigienizate.

Rămâneți acasă dacă aveți simptome de gripă sau răceală (tuse, febră, dificultăți în respirație) și sunați medicul de familie pentru a solicita sfaturi, NU mergeți din primul moment la unitățile de urgență.

Păstrați o distanță semnificativă, de 1,5 metri, față de celelalte persoane pe care le întâlniți. În cazul în care vă aflați în transportul în comun încercați să NU stați față în față cu alte persoane.

Evitați atingerea suprafețelor care sunt atinse în mod frecvent și de alte persoane, precum: balustrade, clanțe, mânere, butoane de lift sau de acces.

Se recomandă, inclusiv în privința persoanelor împreună cu care locuiți, să NU intrați în contact direct decât după igienizarea mâinilor atunci când reveniți la domiciliu.

Virusul poate fi răspândit inclusiv de persoane aparent sănătoase, care nu au cunoștință de faptul că sunt purtători ai noului coronavirus.

*Șef post poliție
Agent principal de poliție
David Sorin*

Chemarea pământului

Din vremuri imemorabile, omenirea a fost legată de pământ, de glie. Se știe că cea mai mare bogăție a omului este pământul. El nu se devalorizează, este cea mai bună investiție și cea mai de folos în vreme de restriște, pentru că poate asigura necesarul de hrană pentru supraviețuire.

Din această cauză, pământul a fost dintotdeauna mărul discordiei între oameni. Pentru pământ s-au pornit războaie. Răscoale și tot felul de conflicte.

Chiar și în zilele noastre pământul este lucrul cel mai dorit de oameni. Imediat după anul 1989 oamenii și-au recăpătat pământul luat de comuniști.

Au muncit din greu ca să-l cultive, s-au certat rudele între ele ca să-l împartă, iar la final, odată cu aderarea la U.E. și cu primirea subvențiilor a apărut o altă categorie de oameni, cei care cultivă pământul mecanizat.

Încetul cu încetul bătrânii au plecat la ceruri, tinerii au plecat în alte țări și așa am ajuns din nou de unde am plecat.

S-a creat din nou o clasă de latifundiari. Oamenii care au înțeles mecanismul subvențiilor, au avut utilaje, au știut să exploateze momentul și astfel și-au făcut mici moșii.

Până aici nimic de condamnat, atâta vreme cât totul s-a făcut legal. Dar ce te faci cu cei care odată cu mărimea terenurilor, le-a crescut și mărimea insolenței.

Au uitat de unde au plecat, cine i-a ajutat și au ajuns să mute terenurile oamenilor dintr-o parcelă în alta, sau la 20 de metri de locul unde este în fapt fără să anunțe, doar ca să le iasă hectarul pentru subvenții.

De asemenea au ajuns să intre în terenul oamenilor fără un contract, apoi să refuze să dea măcar arenda, când omul încearcă o reconciliere.

Dar a venit vremea când cel bogat este egal cu cel sărac. A venit vremea când cu toții trebuie să ne ridicăm privirea din pământ către ceruri. A

venit timpul când trebuie să ne analizăm faptele și să căutăm soluții pentru a reîncepe să trăim după Legile lui Moise, să dărâăm vițelul de aur și să ne cerem iertare unii altora.

Este timpul mântuirii, cum bine spune un cântec din Postul Mare. Este vremea să ne facem o cercetare a conștiinței și să încercăm să-l vedem pe cel de lângă noi cu ochii credinței, să încercăm să reparăm ce am stricat, dacă este posibil și să oprim nelegiuirile.

În fața lui Dumnezeu fiecare dintre noi va merge doar cu faptele lui, bune sau rele, nimeni nu merge cu limuzina plină de avere.

Să folosim la maxim perioada aceasta de izolare, să ne cercetăm conștiința, să o scoatem din tenebrele consumismului, să o resuscităm la o nouă viață, asemenea lui Isus în ziua de Paști.

Să facem ca anul acesta, de Paști, fiecare să fim lumină pentru celălalt, să fie aceasta haina cu care ne vom reinnoi.

Cristos a înviat!

Farcaș Felicitas

Info diverse

În perioada 18-25 ianuarie ne-am rugat împreună pentru unitatea creștinilor atât în biserica din Valea Mare cât și în biserica din Faraoani

***

Duminica, 8 martie, copii din comunitate au prezentat în biserică cântece și poezii dedicate mamei. Îi felicităm pe cei mici pentru compozițiile lor și pe cei mari care au coordonat această activitate!

***

Duminică, 26 ianuarie, am celebrat și în comunitatea noastră Duminica Bibliei.

***

Miercuri, 13 mai, celebrăm ziua bolnavului pe plan parohial. La liturghia de seară, ne vom ruga pentru toți bolnavii comunității.

***

Joi, 21 mai, sărbătorim Înălțarea Domnului. Dacă starea de urgență va rămâne, vom celebra în biserica noastră parohială două sfinte liturghii pentru eroi și pentru toți răposații familiilor noastre.

***

Cu privire la Prima Sfântă Împărtășanie, vom reveni cu detalii după încheierea stării de urgență.

***

Joi, 11 iunie, avem sărbătoarea Trupul și Sângele Domnului nostru Isus Cristos, ocazie cu care vom organiza procesiunea cu Sfântul Sacrament pe străzile satului.

Programul de sărbători

Joi este Ziua Euharistiei și a Preoției. Vom vizita începând cu ora 15.00, străzile satului din zona Valea Dragă, cu Sfântul Sacrament. Vă invităm să rămâneți fiecare în dreptul casei proprii unde se va da și binecuvântarea. Sfânta Liturghie va fi la ora 18.00 urmată de o oră de adorație.

***

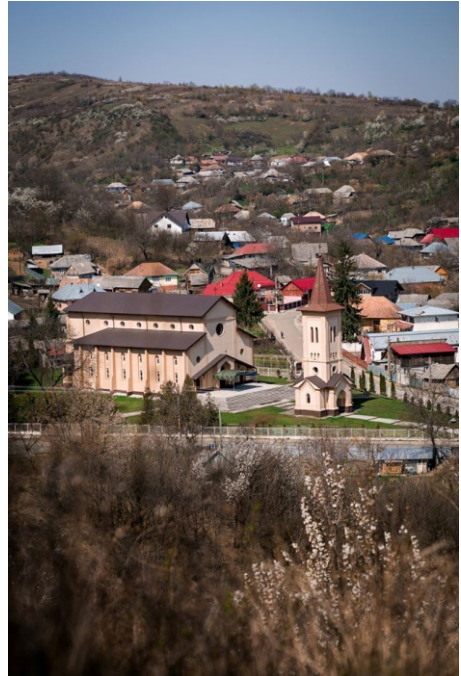
Vineri, în ziua Pătimirii și morții Domnului, când avem zi de post și abstenență vom face Calea Crucii pe sectoarele Valea de Jos și Costița începând cu ora 15.00. Celebrarea Pătimirii Domnului va fi la ora 18.00.

***

Sâmbătă, la ora 22.00 vom celebra Liturghia din Noaptea Sfântă a Învierii Domnului.

***

În duminica Învierii Domnului, ca și în anii trecuți vom celebra două liturghii, la orele 11.00 și 18.00.

***

Luni și marți, (a II-a și a III-a zi a Paștelui) Sfintele Liturghii vor fi la: 11.00 și 18.00.

***

Toate celebrările din Săptămâna Sfântă vor fi transmise prin internet, dar fără participarea credincioșilor în biserică.

***

Redacția „Ecouri din Vale” urează cititorilor: sărbători fericite și un Paște binecuvântat!

Umor

Cred că chestia asta cu coronavirus e serioasă... că am văzut un rom spălându-se pe mâini.

***

Un om avea un papagal care înjura. Într-o zi exasperat, îl închide în cameră. Nimic, numai porcării îi ieșeau pe gură papagalului. Îl închide în șifonier. Și mai rău. Îl închide în congelator. După un minut tace. Deschide omul ușa congelatorului. Papagalul zice:

- Vă rog să acceptați scuzele mele pentru neplăcerile provocate, vă asigur că nu se vor mai repeta! Omul să cadă pe spate, nu-i venea să creadă. Tot papagalul:

- Apropo, doar așa de curiozitate, găina cu ce a greșit?

***

Să știți că nu este atât de plictisitor acasă, dar cum ar putea o pungă de orez să aibă 7.476 de boabe și o altă pungă 7.498?

***

De sărbătorile Pascale, doi soți români, au mers pentru prima dată în Franța, la un restaurant. Se apropie chelnerul de ei, le dă meniul, totul în franceză. Soțul încearcă să facă o comandă:

- Silvuple, le carne, le paste, le cartofi, le paine, le vin...

Vine chelnerul, le aduce exact tot ce a comandat. Soțul, mulțumit, îi zice soției:

- Vezi draga mea, mă descurc bine cu franceza, ai fi rămas flămândă fără mine!

La care chelnerul:

- A-ți fi rămas flămânzi amândoi, dacă nu eram eu din Botoșani!

***

Nevastă-mea a făcut varză cu ciolan cam în 3 ore... Eu cu o sticlă de palincă, m-am făcut varză în 30 de minute...

***

La o înmormântare, în timpul priveghiului, preotul spune:

- A fost un om bun, dar n-a prea venit pe la biserică.

La care rudele mortului adaugă:

- Nici acum n-a vrut să vină, dar l-am adus noi.

Din viața comunității

Amintiri de la concertul de Crăciun

Felicități familiilor jubiliare!

Întrunirea lunară A.C.

La încheierea catehezei logodnicilor

Șezătoare înainte de Postul Mare

La concertul de Ziua Mamei

Calea Sfintei Cruci la începutul Postului

Calea Crucii de Florii spre Garaga